

Ukrayna’da savaş olabilirmiş. Olursa televizyonda izleyeceğiz. Zaten TV kanallarında ilgi çekici programlar öylesine az ki!

Bu günlerde aklıma Rosa Luxemburg geldi.

Birinci Dünya Savaşı öncesinde sosyalistler bir araya gelip, özellikle Fransız Jean Jaures’in desteği ile de, bir Avrupa savaşında işçilerin ve çalışanların birbirine karşı silah kullanmamasına karar vermişler.

1913 yılında bir mitingde “Savaşta kardeşlerimiz Fransızları katledeceğimizi sananlar varsa onlara sesleniyoruz: Biz böyle bir şey yapmayacağız!” diye bağırılmış Almanlar.

Ama Balkanlardaki bir kıvılcımla 1914’de savaş başlayınca planlanan genel grev gerçekleşmedi. Tersine Alman ve Fransız sosyalistleri savaşı destekledi. Her taraf kendi devletinden yana çıktı, liderlerini destekledi ve greve gitmemeye karar verdi. Dört yıl boyunca birbirlerini öldürdü.

Rosa Luxemburg intiharı düşünmüş.

Milli devletler, milli toplumlar böyledir. Savaş başladı mı beynin yıkanmış kısmı çalışmaya başlar. İlkeler, akli selim, uzun vadeli çıkarlar, empati gibi duygular – nihai zafere kadar – beynin karanlık bir deposuna istif edilir. Nadasa bırakılır.

İnsanların sayı sayma yeteneği bile milli olur.

İyi haber: 200 düşman “etkisiz hale getirildi”. Acı haber: “bir erimiz öldürüldü.”

Asker, silah, kan ve ölüm, her nasılsa, “vatan” kapsamında ele alınır. Bunun hazırlığı çok önceden yapılmıştır. Bayraklar, marşlar, kahramanlık şiirleri böyle savaş günleri için önceden yatırımdır.

Yani tevhidi tedrisat. Tek yumruk... Gerisi teferruattır.

Ama tek yumruk yetmez, tek dil de kullanılır. Sıkıysa farklı bir laf et! Hainler affedilmez. Acımasızlık “bize” bile uygulanır.

İnsan hayatının değeri sıfırlanır. Hatta sıfırın altına bile iner. Ölmek yaşamaktan üstün görülür. Babalar bile savaşta ölen çocuklarıyla – karşılıklı, yani savaşan tarafların her iki yanında da - kıvanç duyar. Sanırım anneler o denli değil.

Savaşla insanlar adeta farklı bir yaratığa dönüşür. Kendi cinslerini yok ederken bir iş becerdiklerine inançları tamdır. Sevinirler, ölü saydıkça içleri bir hoş olur. Ölümler ve yaralılarından oluşan bir çiçek tarlası görürler.

Rosa Luxemburg neden intihar etmedi acaba?

Yıllarca inandıkları ve uğurlarına mücadele ettikleri, ilk silah sesiyle bir ihanetle sıfırlanmıştı.

O, fikirleri yolunda bir süre daha mücadele etti ve sonunda o da kurşuna dizildi.

Dünyamız böyle! Gerçekçi olup intihar etmemek gerek! Belki haberleri televizyonda izlememek en iyisi.

Savaşanlar korkaktırlar, ikiyüzlüdürler, yalancı ve demagogdurlar, acımasızdırlar demek belki gereksiz.

İnsandırlar mı desek? “ İnsanlar budur” mu desek?

Yoksa milli devlet, milli inanç ve milliyetçilik budur mu demek daha doğru?

Savaşa karşı çıkmanın bedeli var. Millet olarak ödün vereceksiniz; savaşı engellemek için iddiasında bulunduklarınızın bir kısmından vazgeçmeniz gerekebilir. Kişi olarak milli gururunuzdan ıskonto yapmanız gerekebilir.

Ve en kötüsü, toplumun karşısında tek başınıza kalabilirsiniz.

Yani savaşa karşı çıkmak savaştan zordur.

Savaş şarttır diyorsanız ne mutlu size. İntiharı da düşünmeden televizyondan sanal başarıları kıvançla seyredebilirsiniz.

Zaten biz ezelden beri “savaşlarda çocuklar gibi şendik...”

Neden birileri barıştan yana ve savaşlara karşı konuşur? Savaşa karşı çıkmak için değil tabii, savaşa karşı olduğunu “söylemek” için. Ne denli barışsever olduğunu komşusuna ve kendine göstermek ister. Savaştan yana çıkarken vicdanını rahat ettirmek için!

